

Η δημιουργία του ανθρώπου, το προπατορικό αμάρτημα και η εκκλησία στο θεολογικό σύστημα των Μαρτύρων του Ιεχωβά (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Θ. Η δημιουργία του ανθρώπου. Ο Θεός, κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, δημιούργησε τον άνθρωπο από χώμα για να ζήσει αιώνια στη Γη υπό τη διακυβέρνησή Του. Μόνο οι 144.000 θα υπερέχουν των υπολοίπων, οι «χρισμένοι» μελλοντικοί «πνευματικοί υιοί» του Θεού και «κυβερνήτες» της Βασιλείας του Χριστού. Σε γενικές γραμμές, δέχονται τη δημιουργία του ανθρώπου, όπως την εκθέτει η Γένεσις. Ο άνθρωπος, κατά τη γνώμη τους, είναι το τελειότερο από τα άλλα ζώα ως προς την κατασκευή του. Δεν δέχονται την ψυχή του ανθρώπου ως πνευματικό και αθάνατο στοιχείο [237]. Ομολογούν ότι ο «άνθρωπος είναι συνδυασμός δύο πραγμάτων», του χώματος, και της «πνοής της ζωής». «Ο

συνδυασμός τους παρήγαγε μια ζώσα ψυχή ή πλάσμα που λέγεται άνθρωπος». Όταν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά μιλούν για την «πνοή», την οποία «ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας» του ανθρώπου ο Θεός [238], δεν εννοούν την ψυχή [239]. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, όπως άλλωστε και οι αντβεντιστές, δεν δέχονται ότι η λέξη «ψυχή» στη Βίβλο έχει πολλές έννοιες.

I. Η διδασκαλία των Μαρτύρων του Ιεχωβά για το προπατορικό αμάρτημα.

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο τέλειο, με προοπτική να ζήσει αιώνια σ' αυτήν τη Γη μία τέλεια ζωή, να γεύεται τις χαρές της και να δοξάζει τον Δημιουργό του. Ο Διάβολος, όμως, φθόνησε την ευλογημένη και μακάρια κατάσταση του Αδάμ και της Εύας και τη δόξα που ανέμενε το ανθρώπινο γένος. Τους παραπλάνησε, με στόχο να εναντιωθούν στο θέλημα του Θεού. Η ανταρσία τους εκδηλώθηκε με τη βρώση του καρπού του δένδρου «της γνώσεως του Καλού και του Κακού» [240]. Η ενέργειά τους αυτή επέφερε «στους εαυτούς των την ποινή της αμαρτίας». Το αποτέλεσμα της ανυπακοής τους, όπως τους είχε προειδοποιήσει ο Θεός, ήταν ο θάνατος [241].

Ο Αδάμ και η Εύα, ως τέλεια πλάσματα του Θεού, δεν μετανοούν. Με τον θάνατό τους αφανίστηκαν και έμειναν οι συνέπειες της πράξης τους γι' αυτούς αλλά και για τους απογόνους τους. Η «ποινή» η οποία επιβλήθηκε στον Αδάμ και την Εύα ήταν «η ατέλεια και ο θάνατος» [242]. Για να απαλλαχθεί το ανθρώπινο γένος από

αυτές τις συνέπειες, απαιτούνται δύο πράγματα: 1) να συγχωρηθεί για την κληρονομημένη αμαρτία και για τα προσωπικά τους παραπτώματα και 2) να γίνει πάλι τέλειος άνθρωπος, όπως ο Αδάμ πριν από την πτώση του [243].

ΙΑ. Η «Αληθινή» Εκκλησία των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δίνουν στη λέξη «εκκλησία» την εξής έννοια: «εκείνο που καλείται έξω». Είναι «μία ομάδα ατόμων που καλούνται να χωρισθούν από τους άλλους για έναν ιδιαίτερο σκοπό». Με αυτήν τη σημασία, προσθέτουν, δεν συναντάμε πουθενά στη Γραφή τη λέξη «εκκλησία», αλλά τη βρίσκουμε ως «συνέλευση», «συνάθροιση» [244]. Έτσι, η εκκλησία είναι ταυτόσημη έννοια με την εβραϊκή λέξη «καχάλ», δηλαδή «συναγωγή» ή «συνέλευση». Η Γραφή ονομάζει την Αληθινή Εκκλησία του Χριστού «νύμφη», «γυναίκα του αρνιού», «σώμα του Χριστού», «ναό του Θεού», «Ισραήλ του Θεού» και «Νέα Ιερουσαλήμ» [245].

Σχετικά με την Εκκλησία-σώμα Χριστού, η οργάνωση στο πρόσφατο μεγάλο βιβλίο της αναγράφει: «Η Αγία Γραφή λέει ότι ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας του Θεού και πως τα μέλη της υπόκεινται στον Ιησού [246]. Άρα, η λέξη «εκκλησία» ή «εκκλησία του Θεού» δεν αναφέρεται σε κάποιο κτίριο αλλά σε μια ομάδα Χριστιανών [247].

Η αληθινή, λοιπόν, Εκκλησία κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά είναι το «σώμα του Χριστού», με 144.000 μέλη και με κεφαλή της τον Χριστό [248]. Για να γίνει κάποιος μέλος της Εκκλησίας, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η χρίση του με Άγιο Πνεύμα και η αφιέρωσή του στην υπηρεσία του Θεού. Ο Χριστός χρίσθηκε με Άγιο Πνεύμα το 29 μ.Χ. κατά τη βάπτισή Του [249]. Οι Μαθητές Του χρίσθηκαν το 33 μ.Χ., κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Την ίδια μέρα χρίσθηκαν από τους Αποστόλους και 3.000 Ιουδαίοι, με την επίθεση των χεριών τους επί των κεφαλών των βαπτισθέντων. Οι Απόστολοι μετέδιδαν στους «χρισμένους» την προσδοκία για μία αιώνια ουράνια ζωή, όπως ακριβώς είχε κάνει και γι' αυτούς ο Χριστός [250].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

237. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 239-240. Βλ. Α. Πιερίου, Η Αθανασία της Ψυχής και τα Ψυχικά Φαινόμενα. Και αι περί αυτών πλάναι της ψυχοφυσιολογίας του Πνευματισμού και του Χιλιασμού, (Αθήναι: εκδ. Ελληνική Χριστοπολιτεία, 19742), σ. 226-229, 248-251. Πρβλ. Αλεβιζόπουλος, Οι χιλιαστές..., Όπ.π., σ. 367-370. Του ιδίου, Διάλογος με

την Εταιρεία..., Όπ.π., σ. 65-67. Δ. Κόκορης, Ορθοδοξία και Κακοδοξία (Αγιογραφικός έλεγχος), τ. Β', (Αθήναι: χ.ε., 1992), σ. 11-13, 30-37.

238. Γεν. 2, 7.

239. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 240-241.

240. Όπ.π., σ. 251.

241. Στην πραγματικότητα οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δέχονται ότι ο θάνατος των πρωτόπλαστων ήταν η «ποινή», την οποία επέβαλε σε αυτούς ο Θεός για την «αμαρτία» τους (Η Αλήθεια, σελ. 32). Στο βιβλίο τους «Το Άγιον Πνεύμα», σ. 39, γράφουν: «Τα θύματά του (του Διαβόλου) πέθαναν ως ανθρώπινες ψυχές, διότι ο Ιεχωβά Θεός, ο Κριτής, τους κατεδίκασε σε θάνατο και τους εμπόδισε να λάβουν από του «ξύλου της ζωής». Η θεώρηση του θανάτου ως ποινής είναι αιρετική και απορριπτέα. Κατά τη Βίβλο, «ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν ουδέ τέρπεται επ' απωλεία ζώντων» (Σοφ. Σολ.1, 13). Ο Ιησούς με την παρουσία Του κατήργησε τον θάνατο. Αν ο Θεός είχε επιβάλει ως τιμωρία τον θάνατο, θα βρισκόταν σε αντίφαση με τον εαυτό Του. Ο θάνατος μπορεί να θεωρηθεί μόνο ως αποτέλεσμα της διακοπής της κοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό και ως ένδειξη αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 252.

242. Ρωμ. 6, 23. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 253.

243. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 253-254.

244. Φιλήμ. 2

245. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 256.

246. Εφ. 5, 23-24

247. Α' Κορ. 15, 9.

248. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 262.

249. Κόκορης, Ορθοδοξία...,τ. Α', Όπ.π., σ. 108-110.

250. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 263-264.